

NA PLNOU NÁDRŽ

Na Žitném ostrově to žije! ZNÁTE HŘIŠTĚ WELTEN V BÁČI?

„Páni, už hrajte, za vami ide náš najväčší bombardér,“ pravil startér a poslal nás na prvú jamku hřiště golfového klubu Welten. Přiznám se – a píšu to nerad –, že jsem celá léta to slovenské hřiště ve vesničce s maďarsky znějícím jménem Báč skoro nevnímal, a když už jsem o něm slyšel, šlo mi to hned druhým uchem ven. Velká chyba!

Golf Club Welten

Báč 113
930 30 Báč
golf@welten.sk
www.welten.sk
Tel.: 00421 31591 1111

Trocha čísel k Welten Báci

S čísla kolem resortu mne seznámil manažer klubu Miroslav Mazúch. Hřiště není dlouhé, proto na turnajích hrají lepší hráči z bílých odpališť, na žlutá posílají borce s HCP vyšším než 18. Odpališť je na každé jamce pět. Délka z bílých je 5830 metrů, ze žlutých 5462. U žen je to podobně, délky jsou 5112, respektive 4736 metrů. SR ze žlutých je 133, nejde tedy určitě o lehké hřiště. Fairway jsou dobře značeny, délkové kolíky jsou od 200 až po 50 metrů, greeny mají krásné, ladné kontury.

www.welten.sk

Pátá jamka je oříšek pro ty, kdo nehrají přesně: voda z obou stran, ta levá se táhne až za green... a tři bunkery před ním...

Nevěděl jsem vlastně dlouho, jestli je to ještě na Slovensku anebo už v Maďarsku. Dnes se jezdí hrát přes hranice bez mrknutí oka. Zní to trochu přezíravě, že? Někde tam dole u Bratislavy. Ale to přináší život. Řekl bych, že nemají u nás v Čechách moc silný marketing, že nás takových nevzdělaných bude víc...

KDO JE ZNÁ?

Pak asi před rokem mi o něm povídal kamarád a ten to hřiště chválil. Ale přestože jsem většinou na informace o čemkoli, co zavání golfem, velice vnímavý, trvalo ještě rok, než jsem se tam vydal. A ještě to ani nebyl „čistý“ cíl, spojil jsem ten výlet s turnajem na Penati. Penati zná každý, i když se tam hraje nějaké tři čtyři roky, zatímco „kousek vedle“ leží Báč už osm let a zdaleka se o něm neví tolik, jak by si zasloužil. A protože je na tom myslím většina čtenářů podobně jako já, bude se hodit trocha popisu včetně okolí a jeho nabídky.

Ale dost lamentace, zapnul jsem navigaci, přešel ten kousek od Penati (no, bylo to asi sto dvacet kilometrů, pod Šamorín, který leží kousek pod Bratislavou na Žitném ostrově) a už za tmy tmoucí dorazil k překvapivě velkému zámku, v němž má Golf Club Welten své sídlo, klubovnu, hotel, restauraci a další prostory.

Trpělivě tam na mne čekal viceprezident klubu Ivan Šebök. To je člověk, který mi dal při náhodném setkání poslední impulz. S ním v liduprázdné restauraci čekal i číšník, který nám naservíroval pravou slovenskou fazulovou polievku, a to tak vydatnou, jaké najdete jen na východ od řeky Moravy. Pak ten večer ještě dlouho pokračoval, ale to není předmětem tohoto vyprávění.

OD CHOVU KONÍ KE GOLFU

„Kaštieľ pochádza z devätnásteho storočia,“ informoval mne Ivan. Pro ty, komu už slovenština tolik neříká, kaštieľ je zámek. Dále už se až na výjimky přidržme jazyka českého, Ivan jistě promine. Tedy zámek byl majetkem hraběte Rudolfa Wienera Weltena. Ten měl na Žitném ostrově podobných usedlostí několik a věnoval se zde hlavně chovu koní. V roce 1921 koupil kaštieľ (nedá mi to...) JUDr. Gabriel Kuchta. V únoru v roce 1948 mu veškerý majetek znárodnili... Byl zde později domov důchodců, dále ústav pro duševně choré, a jak to v té nešťastné době bylo zvykem, utrpěl zámek i přilehlý park několik necitlivých zásahů.

V roce 1996 – po pěti letech snažení – se pozemek restituci dostal do rukou rodiny původního majitele, o deset let později se jeho vlastníkem stala společnost Welten, a. s., která okamžitě

začala s rekonstrukcí zámku, přístavbou prostor pro restauraci a s výstavbou osmnáctijamkového hřiště.

O Žitném ostrově se toho moc neví, obecně asi nejvíc to, co napovídá jeho název, ale jsou tu zjevně velmi činnorodí lidé. O pár kilometrů dál vznikl zcela nedávno Elements Resort, obří areál, kde je na ploše přes sto hektarů hippoaréna, aquaaréna, spousta hal, sportovišť a zábavy. Koncem roku přibude hotel s kapacitou kolem 950 lůžek. Na hippodromu se nedávno konala olympijská kvalifikace, sjelo se tam na 700 koní, a zároveň tam bylo i mistrovství Evropy ve vytrvalostním ježdění, uskutečnil se tu triatlon evropského významu, zkrátka kdeco.

To jen, abychom se uvedli do reálu – Welten golf není na konci světa, ba naopak, golfový pobyt se tu dá kombinovat s řadou dalších sportovních nabídek. Ze hřiště je vidět hráz přírodního kanálu k přehradě Gabčíkovo, jeho hladina je asi deset metrů nad hřištěm, po obou jeho březích se promenují cyklisté a bruslaři. Vlastní Dunaj je vzdálen asi čtyři kilometry. Ptal jsem se Ivana, jak je kanál široký. Třicet metrů? Jen se zasmál: něco mezi 400 až 500 metry!

CELOROČNĚ, NAD PRAMENEM

Ivan nebyl k zastavení. „Kousek dál je Horní Potůň, závodní okruh pro cestovní vozy, kde

Popis jamek: (ze žlutých)

1 – par 4. 306 m, HCP 7, pravý dogleg. Míř vpravo od vodojemu, řekl mi Ivan, ale sám namířil odvázně přes roh pravého doglegu, v němž se skrývaly první čtyři bunkery. Vpravo vedle greenu, na němž je výrazné patro, je jeden kapitální bunker. Celkem je jich zde sedm.

2 – par 4. 261 m, HCP 15, přímá. Lehká jamka na uklidnění. Ale moc se nezklidňujte, rána na green musí být velice přesná, z obou stran svírají green bunkery. Na jamce je jich šest, na greenu je ještě výraznější příčné patro než na jedničce.

3 – par 5. 465 m, HCP 1, pravý dogleg. Popis je v textu – viz nejtěžší jamka. Celkem jsem napočítal 12 bunkerů.

4 – par 4. 323 m, HCP 13, velký pravý oblouk, téměř pravý úhel s vnitřním autem. Neradno zkracovat. Druhá rána vede přes zvlněnou krajinu s většími převýšeními než na jiných jamkách, cestou bunkery. Poslední čtyři u greenu a o tom, že green má zase vlnu, nepochybuje. Sedm bunkerů.

5 – par 3. 155 m, HCP 5, popis je v textu pod pojmem „nejdramatičtější“. Na odpališti stojí domek, kolem něj spousta kvetoucích květin a polokeřů. Čtyři bunkery.

6 – par 4. 305 m, HCP 3, přímá a nepříliš dlouhá. Její obtížnost spočívá v tom, že je relativně úzká, míří přímo na jih a ze západu zde většinou fouká, takže dříve musíte mířit na stromky mimo fairway, což hlava bere jen nerada. Ale taky má fairway i okolí zvlněnější než jiné, samá vlna a kopeček. Jen čtyři bunkery.

7 – par 4. 281 m, HCP 17. Podle skóre-karty nejlehčí z první devítky, ale na hřišti se tak nejeví. Mně spíš opačně – celá pravá strana je samý bunker a to už tři zasypali. Ostrý pravý dogleg, rozlehlý green s velmi výrazným zadním patrem. Rekord – 15 bunkerů.

8 – par 3. 163 m, HCP 11. Podle 90 % hráčů jde o nejtěžší jamku hřiště. Nejlepšího výsledku prý dosáhnete, když ji budete hrát jako par čtyři. Až ke greenu je dráha míčku zleva lemována heavy roughem, vysokou zlatou trávou, která vypadá pěkně, ale běda si s ní něco začít. Vpravo před greenem bunker, za ním hluboká strž s vodou, opravdu pět metrů pod terénem... Je zde i dropzóna. Green, asi náhodou, bez výrazné vlny. Pět bunkerů.

9 – par 5. 437 m, HCP 9. Téměř přímá, proplétá se mezi dvěma velkými vodami – první je vpravo, druhá vlevo. Krásný green, zvýšený. Po něm následuje už zmíněný bufetik s výbornými pomazánkami. 12 bunkerů.

Pod stříškou před klubovnou se pěkně sedí. Podobné vzdušné prvky mají i další menší stavby na hřišti

už soutěžily i formule 3: tady se dá zakoupit jízda, klub tu má partnerskou smlouvu. Přes agentury se dá zajistit splavování malých bočních ramen Dunaje, velké koupaliště je ve 20 kilometrech vzdálené Dunajské Středě, u přehradní hráze Gabčíkovo v Čuňovu se raftuje.“ Podnebí je zde mírné, běžně se tu hraje celoročně. Ideální místo ke kratší golfové dovolené...

Před vybudováním hráze tady byly lužní lesy s ohromným množstvím zvěře. To se se stavbou nutně změnilo, ale příroda je zde stále hodně mocná. „Zijeme tady na největší zásobárně pitné vody v Evropě,“ poznamenal Ivan. Jezera, která vykopali na hřišti, ukazují hladinu spodní vody. Ta je pět metrů pod terénem, ale v jezerech vystoupá výš. A to už se náš hovor rychle stáčil ke golfu.

Poslední dědic Erik Schwartz založil v roce 2006 společnost Welten, a. s. Pozvali renomovaného rakouského architekta Hanse Georga Ehrhardta a výstavba šla ohromným tempem. Napřed akademie, v roce 2008 už se hrálo na devíti jamkách, o rok později slavnostně otvírali osmnáctku. Mimo jiné museli vybudovat tunel pod silnicí první třídy: za ní je sedm jamek.

Ta silnice je hlučná: na to si hráči zvykli, ale to není jediné, čím hřišti škodí. Odpoledne je na ní z Bratislavy silný provoz, kolony, jede se pomalu

– kdyby byl provoz normální, měli by o několik stovek členů víc, konstatoval Ivan. Takhle jich je 650, ale řada z nich jen evidovaných.

Silným impulzem dalšího rozvoje byl příchod nového majitele v prvních letech provozu: v letech 2011–2012 přibýlo na hřišti asi 300 nových postřikových hlav, nastala masivní výsadba stromků a okrasných keřů (světý strom si mohli za bratru 50 eur vysadit i členové), vystavěno bylo na čtyři kilometry nových, dlážděných cest. Vznikly zde i velice rozsáhlé tréninkové plochy, driving je oboustranný... Kvalita na sebe rychle stáhla několik velkých akcí, už tady měli ME seniorských družstev, ME družstev juniorů, ME MID-AM družstev 2012 či letos Turnaj olympijských nadějí.

KLENOT NA PRAMENI

Hřiště má díky vodě ohromnou výhodu: letošní sucho se ho vůbec nedotklo, hladina vody v jezerech je stále na stejné úrovni, zásoba prakticky nekonečná. Proto je tráva na fairwayích naprosto stejnoměrná, jedna z nejlepších, jakou jsem kdy viděl, koberec – o greenech platí totéž. Klub si kvalitu hlídá třeba i tím, že hráči s HCP vyšším než 36 jsou povinni na každém odpališti, tady i na třípa-rech, použít týčko. Dobře vědí...

Jako všechny jiné je i osmnáctý green lemován bunkery. Tenhle je obzvlášť vyvedený, na fotce je jen část

Prostranství před klubovnou směrem ke hřišti zdobí zajímavě zastřešená terasa. Nejsa stavař, nedokážu pojmenovat ten typ konstrukce, ale je pěkná. Vedle v podobném stylu stojí přístřešek, kde parkují krásné bílé buginy, na hřišti stála auta hlavního partnera klubu fy Mercedes-Benz. Zřejmě jsem nevědomky vpadl do velkého turnaje, pomyslel jsem si (na Slovensku byl ten den svátek), ale byl jsem ujištěn, že to tady tak běží často.

Než jsme začali hrát, naznačil Ivan, že včera našehlili greeny, takže to bude pěkně jezdit. „Žehlíme o údržbovém dni, jinak jen před sportovními turnaji,“ dotvrdil Ivan. „Na komerční turnaje se to neprovádí, to by někteří hráči nezvládali. Po zažehlení mívají greeny rychlost přes deset stop.“ No, asi měly, běhalo to náramně. Fairwaye i greeny mají velice stabilní, férové. Nestačil jsem se divit, jak to tu jede, co za klenot (co se týče kvality) tady již drahně dlouho bez větší pozornosti nás sousedů už několik let funguje. A nepřešlo mne to ani po hře, hřiště i ti, kdo se o ně starají, mají můj obdiv.

BUNKER STOKRÁT JINAK

Jamky jsou sice naskládány dost hustě jedna vedle druhé, ale žádné dvě nejsou stejné,

samý originál. Designér měl dost fantazie a nachystal tady řadu rozmanitých úkolů, kdy je lepší využít course management – česky řečeno hlavu – než hrubou sílu a délku. Mezi fairwayemi je vysoká tráva, pěkný kontrast a zároveň výstraha – sem ne! Ploché terén tu „rozbili“ tím, že vykopali jezera a materiál využili na vybudování kopečků, nejčastěji jsou v řádcích podél fairwayí a oddělují od sebe jednotlivé jamky. Připomíná to pověstný styl designů Bernharda Langera. Jen bunkerů je víc.

Nejpozději na třetí jamce zjistíte, že bunkery jsou tady dominantním zdrojem problémů, respektive zásadní překážkou ve stonásobném provedení. Po několika jamkách přičítáte ke zdrojům problémů i vodu, ale ta zasahuje do hry jen občas, bunkery pořád. Kolem greenů bývají tak tři čtyři, jiné jsou už cestou, často velké. Ale asi v polovině už si na jejich stálou přítomnost zvyknete. Hodně zde záleží na příhrávkách do greenů. Ty samy jsou často dvoupatrové, architekt si dal opravdu záležet, aby to tady nebylo zadarmo.

Z toho, co jsem při hře odposlechl z vedlejších fairwayí, se dá s jistotou usoudit, že hřiště je velmi obtížné. Dále jsem zaznamenal, že zdejší borci používají při emotivních

Mezisoučet: 2696 m ze žlutých, par 36, 72 bunkerů.

10 – par 4, 321 m, HCP 12. Neigolfovější jamka – viz popis v textu. Sedm bunkerů.

11 – par 4, 326 m, HCP 4. Pokud už jste si zvykli na stálou přítomnost bunkerů (což už jste měli udělat dávno), jde o velmi příjemnou jamku. Ostrý pravý dogleg, krásný green (pokud na něm právě neodpočívalo tisíc špačků). Sedm bunkerů.

12 – par 5, 449 m, HCP 10. Zase pravouhlý dogleg s velkým bunkerem v rohu, kolikátý už (?), tentokrát levý. Designér byl kouzelník, „good job“, jak to seskládal na celkem malé ploše. Před greenem ohromující věnec šesti bunkerů, ale green je dost daleko za nimi. Za ním se do dále táhne ohromující lán kukuřice. 11 bunkerů.

13 – par 3, 160 m, HCP 16. Před greenem je vlhké údolíčko, jež zastavuje míčky. Green je natolik skloněný proti ráně, že když mají právě „nažehlono“, mohou dávat vlajku jen na horní patro greenu, kde je sklon menší. Šest bunkerů.

14 – par 5, 430 m, HCP 2. V dopadové zóně příčné vlny obřích rozměrů, vpravo po celé délce jamky voda, vlevo pás kopečků. Sto metrů před greenem se fairway zlúží, dvoupatrový green je zase chráněn bunkery. Velmi zajímavá. 11 bunkerů.

15 – par 4, 277 m, HCP 14. Krátká, ale v linii na jamku je voda, fairway ji obchází zprava, pak se to zatočí doleva. Voda z obou stran, mezi nimi jen fairway, málo prostoru. Kopečky, vlny na zpestření. Červená tyč vpravo před greenem označuje vodu, která je z dálky neviditelná. Pět bunkerů.

16 – par 4, 306 m, HCP 18. Popis opět v textu, „nejlehčí jamka“. Ale... jak už bylo řečeno, tady není lehkých jamek. 11 bunkerů, ale cesta na green je široká.

17 – par 3, 141 m, HCP 6. Vypadá delší, než ve skutečnosti je. Velký bunker před greenem doplňují tři další kolem něj. Sám green je opět krásný jako většina před ním. Čtyři bunkery.

18 – par 4, 356 m, HCP 8. Nejdelší čtyřpar; míří tak, jak se sluší, přímo ke klubovně. Cestou voda vlevo, pak druhá vpravo, v dopadové zóně šestice bunkerů, kolem greenu dalších šest, sám green je zprava lemován parádně tvarovaným dlouhým bunkerem. Pěkné finále. 12 bunkerů.

Konečný součet: 5462 m, par 72, 145 bunkerů. To poslední číslo není zaručené, možná mají některé jamky některý bunker společně, ale z pohledu hry je jich skutečně 145.

Hotel v kaštieli a vlídné ceny

V kaštieli je i hotel, bohužel má jen 14 pokojů. Restaurace je velká, 110 míst uvnitř, další desítky na terase a v saloncích. Hotel má rozumné ceny, dvoulůžko začíná na 60 eurech za dva. Green fee je ve všední dny 45 eur, o víkendy a ve svátek o 15 eur dražší. Na webu samozřejmě objevíte výhodné balíčky – nejtypičtější je jedna noc a dvoudenní neomezený golf pro dva hráče za 189 eur. To platí ve všední dny. Klub určitě nepatří k levným, co se ročního green fee týče. Stálý člen platí 990 eur, senior 700. Ale v tom je Welten karta a ta obsahuje spoustu benefitů: trvalé používání buginy, slevu v restauraci, sto košíků a další, třeba výrazné reciprocity na několika dalších hřištích včetně bezplatné hry na Kaskádě, v Kořenci a na maďarských hřištích Pannonia a Bükk. Při ceně vozíku 35 eur za hru (o víkendy 40) stačí být trochu pilný a celé fičko dokážete projezdit... Existují i roční poplatky jen na všední dny anebo jen na víkendy, ty jsou samozřejmě za nižší peníz.

www.welten.sk

Tahle fotka maličko přehání: ve skutečnosti je na hřišti víc trávy než písku. Tedy jak kde... Ovšem při troše přesnosti nemusíte „esko“ vytáhnout ani jednou

výkřicích stejný slovník, jaký je zaveden u nás. Ale nezlehčujme: přestože se zde dá zahrát dobré číslo, hřiště mi připadá těžké. To číslo zahrájet, jen když si dáte hodně pozor. A opačně: když si dáte pozor, můžete tady zahrát velmi dobré číslo.

Když jsme po desáté jamce tunelem podešli silnici, sedělo na blízké fairwayi ohromné hejno ptáků, pravděpodobně špačků. Hnali jsme je před sebou několik jamek a ti nám jen neochotně vyklíželi pole. „Aspoň nám vyzerou červíky,“ konstatoval Ivan. Ale mělo to i druhou stránku – na dvanáctce si na chvíli odpocínuli přímo na greenu, a když je naše míčky vyhnaly, byl green hustě „potečkován“.

SLANINKA, ZEMIAČIKY, MÄSKO

Na vlastní kůži jsem poznal, že se tady věnuje patričná pozornost žaludkům hráčů. V polovině hry bývá na turnajích v domečku blízko klubovny svačinka, na které nechybějí klasické slovenské pochoutky slanina, pomazánky včetně „pohárikov“.

A ještě jeden domeček – záchod. Je situován do místa, kudy projdete několikrát. Užasný záchod! Jako v dobrém hotelu. Baterie a všechno, co k tomu patří, krásné. „Slušný štandard,“ poznamenal vedle mne stojící Ivan. Jídelní lístek restaurace je bohatý a plný krás-

ných slovíček, jaká na českém jídelním lístku nenajdete – zdobňují! U nás by to znělo uměle, tady jsou ta slůvka zcela přirozená a přitom se krásně podbízejí. Posuďte sami: pečená slaninka, zemiaciky, mäsko (= masíčko), hranolčeky, praženička, špecialitky, taky sviečkovica a zubáč znějí pěkně. A pro mě speciálně – jako všude na Slovensku – tady podávají skvělou fazulovou a šošovicovou polievku. Zkusil jsem obě...

PÁR JAMEK, KTERÉ VYČNÍVAJÍ

Podívejme se na pár jamek, které něčím vystupují z řady (ostatní jamky jsou popsány v samostatném sloupci).

Nejtěžší jamka: hned trojka, nejdelší pětipar – sice jen 465 metrů ze žlutých či 492 z bílých (resp. 512 z černých) odpalští, ale pravý dogleg, který kvůli autu a bunkerům zkrátí jen ti opravdu „dlouzí“, další malé bunkery lemují fairway z obou stran, u greenu se písky zvětší. Na green je úzký vstup, bunkery ho zužují z obou stran.

Nejlehčí jamka: popis může znít skoro stejně: par 4, 308 m ze žlutých, uprostřed široké fairwaye číhá v dopadové zóně bunker s převýšenými okraji. Takové zde mívají na fairwayových bunkerech často. Kolem greenu zase čtyři bunkery, green jen mírně modelovaný. Zjevně zde není lehkých jamek, i druhá nej-

lehčí – sedmička s HCP 17 – je ostrý pravý dogleg s 15 bunkery...

Nejgolfovější jamka (podle Ivanova zetě, člena australské PGA): desítka, 321 m ze žlutých, lehce točí doleva podél dlouhé levé vody se zálivy vyběhajícími k fairwayi, terén je zvlněný, vyšší green, před ním výrazný dolík, který zastaví krátkou ránu. Zpráve strany greenu tři bunkery za sebou, zleva jen jeden.

Nejdramatičtější jamka (podle autora této statě): pětka. Třípar, tzv. koupací jamka. Z obou stran voda až ke greenu. Jamka měří 155 metrů, ale je velmi záhodno dostřelit až na green, jinak přijdou potíže. Zelený prostor před greenem je malý, pak přehrazují cestu do greenu tři bunkery v těsné formaci. Dost dramatická dokáže být i devítka, pětipar ke klubovně. Kdo chce být druhou ranou na greenu, skončí nezřídká v autu, a pak s cílem zachránit par hodí vodu a píše devět.

Resumé: nejsem natolik objektivní, abych dokázal hřiště a celý klub hodnotit nezaujatě. Líbilo se mi tam, hřiště je parádní, atmosféra odpovídající, ceny hry, jídla i ubytování v poměru, určitě stojí za hřích. Výlet sem bych spojil s krátkou dovolenou anebo alespoň s delším víkendem. Je škoda sem jet jen na jeden den. V okolí Hrubá Borša, Bernolákovo – tam je práce...